

vare den forelagte. — Jeg vil dernæst søge at gøre saa klart som muligt, at ligeoverfor en Commission af den her omtalte Bestaaffenhed kan naturligtvis det Spørgsmaal fremkomme, om der ikke deri skulde ligge en overordentlig stor Fare, og ligeledes det Spørgsmaal, hvilke Fordele en saadan Commission vil kunne yde. Det er nu vanskeligt nok at tale om, hvad der først i Fremtiden skal vise sig. Man seer ogsaa, at Meningerne ikke alene ere saare forskjellige, men at de endog fra samme Side komme saaledes frem, at man maatte troe, snart at en saadan Commission ikke kunde komme til at udøve den ringeste Indflydelse, og snart at den kunde komme til at faae en ganske overvældende Indflydelse. Jeg troer nu, at man her ganske trostlig kan holde sig til Middelveien, haabende at Commissionen vil blive ordentlig sammenfat og tage sig med Iver og Barme af de Sager, den faaer at behandle. I saa Tilfælde troer jeg, at man kan sige, at den virkelig vil kunne udøve en Indflydelse, men under ingen Omstændigheder en saadan, der paa nogen Maade kan siges at være overvældende. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) udtalte sig netop stærkt i den Henseende, men jeg kan ikke nægte, at hans Ytringer derom ingenlunde gjorde den Virkning paa mig, som han vel havde tilsigtet, og navnlig forekom det mig, at nogle Ytringer af ham i ganske overordentlig Grad netop maatte tale for at følge den foreslaaede Vej. Det ærede Medlem sagde saaledes, at det, hvortil vi fremfor Alt trængte, var Klarhed over de forskjellige Forhold; men jeg vil dog spørge det ærede Medlem, hvorledes man med Rimelighed ad nogen anden Vej bedre kan vente at kunne komme til Klarhed over forskjellige Spørgsmaal end netop gennem en saadan Forhandling? Er det ikke det, vi i Almindelighed gaae ud fra ved alle Spørgsmaal? Drove vi ikke netop i denne Tid det bedste Beviis paa, hvorledes der ad andre Veie, selv med Hensyn til meget simple og som det synes lidet omfattende Spørgsmaal kan tilveiebringes en overordent-

lig Grad af Uklarhed, fordi en saadan samlet og forenet Arbeiden ikke eksisterer? Naar det ærede Medlem blandt Andet ogsaa fremhævede, at Spørgsmaalet om, hvad der skulde henføres under det, der skulde have den lovgivende Magts Sanction, og hvad der kunde afgjøres ad Administrationens eller Kirkestyrelsens Vej, i mange Henseender endnu var usikkert, naar han endog med en vis Overraskelse fremhævede, at der var fremkommet en Mening, der var hans aldeles modsat, fra et Par Medlemmer her i Salen, navnlig hvad Spørgsmaalet om Kirkeritualer angik, vil jeg dog spørge det ærede Medlem, om ikke netop dette er en Gjenstand, som ganske naturlig og med al Rimelighed for dog at føre Sagen en heel Deel videre, bedre kan faae sin Udvikling i en saadan Commission, end om vi tænke os den bragt frem i Stikkelse af Forhandlingsgjenstand her, hvor hver Enkelt kunde have sin Mening derom, og hvor det vilde have sine meget store Vanskeligheder at drøfte Sagen i dens Heelhed. Med Hensyn til den Fare, der skulde flyde af en saadan Forhandling i en Kirkecommission, yttrede det ærede Medlem, at vi maatte lægge Mærke til, at vi kun vare $\frac{1}{3}$ af den lovgivende Magt, og at der stod $\frac{2}{3}$ tilbage, hvoraf han drog den Slutning, at vi ikke maatte gaae ind paa en saadan Kirkecommission. Jeg maa tilstaae, at jeg heller ikke kan fatte dette, thi netop det, at dette Thing kun udgjør $\frac{1}{3}$ af den lovgivende Magt, giver det en fuldkommen Sikkerhed for, at der ikke kan gjenføres nogen Bestemmelse, som man anseer for at være i Strid med den hele Opfattelse af vor Forsatning og Stilling, om denne Bestemmelse end nok saa meget var kommen frem i en Kirkecommission. Naar det ærede Medlem sigtede til, hvilke Nødvendigheder der under tidligere Forhold senere havde vist sig, men som man først ikke havde tænkt sig, skal jeg visst ikke følge ham paa den Vej, men jeg troer dog, man kan sige, at dette Thing synes i det Hele at vise en saadan Fasthed ligeoverfor Biskopperne og andre Embedsmænd samt deres Udtalelser, at